

baggrunden for, at man fik et nej den 2. juni, var, at danskerne pludselig begyndte at finde ud af, hvad det her drejede sig om. Der er tale om en grov undervurdering af befolkningen, når man påstår, at det skyldes en manglende offentlig debat, at det blev et nej den 2. juni. Sandheden i det er, at danskerne ikke vil den udvikling, hr. Uffe Ellemann-Jensen vil, og jo før man erkender det, desto bedre er det.

Jeg vil opfordre til, at man i stedet for at tro, man gennem en offentlig debat kan overbevise et flertal om, at det skal stemme ja til noget, det stemte nej til i 1992, erkender, at det vil den danske befolkning ikke. Det stiller nogle nye krav til dansk Europapolitik, og det var det, vi formulerede i det nationale kompromis, hvor vi ikke ville være med i en udvikling imod et Europas Forenede Stater, imod den union, som andre, f.eks. hr. Uffe Ellemann-Jensen, vil.

Hvis det ikke bliver en præmis for den danske Europapolitik, vil man få en folkelig krise om Europapolitikken, for så vil skillelinjen mellem eliten og de almindelige mennesker blive endnu større. Det virkelige problem er, at der er nogle mennesker, der presser på, men de almindelige mennesker vil ikke. Det har intet at gøre med, at man kan få det ændret ved en folkelig debat; det har noget at gøre med nogle grundholdninger, der er i befolkningen, og det burde man tage til efterretning i stedet for at have en forestilling om, at bare vi får en folkelig debat, skal vi nok få det dér ja hjem; det sker altså ikke.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg kan godt forstå hr. Holger K. Niensens ønske om at fremstille regeringspartiernes holdning til det dagsordensforslag, som nu er fremsat, som et bevis på, at vi skulle være imod grøn beskæftigelse. Jeg synes måske, hr. Holger K. Nielsen skulle have lyttet så meget til debatten og de argumenter, der fremkom, at vi ikke behøvede at tage det hele forfra på dette tidspunkt af dagen.

Derfor synes jeg egentlig, det burde være nok for hr. Holger K. Nielsen at kigge sin egen dagsorden igennem og se, at den ikke er sat ind i nogen økonomisk ramme. Den er heller ikke sat ind i nogen forhandlingsmæssig ramme, og en mindretalsregering må nødvendigvis have frihed til at drøfte finansloven med mulige samarbejdspartnere til efteråret.

Der har ikke vist sig at være et flertal for en dagsorden, som kan få de to ekstra ingredienser

med ind, som set med radikale øjne ville være nødvendige, for at vi kunne stemme for den, og eftersom det er naturligt, at en regering får sin dagsorden vedtaget, kan det altså ikke lade sig gøre, og derfor er der ingen mulighed tilbage. Det burde vel egentlig være forklaring nok.

Jan Køpke Christensen (FP):

Her i de sidste minutter kommer vi så ind på de motiverede dagsordensforslag, der nu er fremsat, og jeg skal kort gøre rede for Fremskridtspartiets holdning.

Det siger nok sig selv, at SF's dagsorden, der jo går ud på, at der skal ske en styrkelse af sammenhængen mellem arbejdsløsheden og lønningen af en række miljøopgaver, forstår vi ikke. Vi ikke bare formoder, men vi ved jo, at hvis det skal gå efter SF's holdning, er det bl.a. de grønne afgifter, der her er tale om, og vi forstår altså ikke rigtig sammenhængen mellem at indføre grønne afgifter samtidig med, at man ønsker at sætte flere i beskæftigelse.

Af den dagsorden, der foreligger fra Enhedslisten, fremgår det jo klart og tydeligt, at man med vold og magt skal fjerne alt det, der hedder privatisering og udlicitering, og vor holdning giver også sig selv, når man ser på Fremskridtspartiets dagsorden, som er for at udlicitere og privatisere.

Det, Fremskridtspartiets dagsorden indeholder, er, at man må konstatere, at ledigheden fortsat er alt for høj, og derfor opfordrer den til, at der i finanslovsforslaget for 1996 skal ske en forøgelse af beskæftigelsen i den private sektor. Det går jeg ud fra at ingen medlemmer her i salen er modstandere af, og at alle kan gå 100 pct. ind for de intentioner, vi har her.

En anden pind går ud på, at der hurtigst muligt skal gøres noget for at nedbringe statsunderskuddet. Der skal laves en plan herfor, således at økonomien i samfundet bliver forbedret.

En tredje pind går som bekendt ud på, at der skal sættes gang i udliciteringer og privatiseringer på alle niveauer i samfundet, og der skal fremsættes forslag til yderligere udliciteringer og privatiseringer i den offentlige sektor.

Jeg er godt klar over, at af de tre pinde, vi her har fremlagt, kan alle være enige i de to, men jeg går ud fra, at de borgerlige partier er hundrede procent enige i alle tre.

Ordførerne for Venstre og Det Konservative Folkeparti har helt klart fremført de samme synspunkter, som er nedfældet i Fremskridts-